

WIJKAGENT

- In de gemeente Maastricht werken 25 wijkagenten.
- De wijkagent is een 'gewone' politieman/vrouw met een extra taak: de wijk.
- Met 'wijk' wordt een bepaald gebied bedoeld. Dat kan

- een complete wijk zijn, of een deel ervan, maar ook een dorp. Tevens kunnen het meerdere wijken zijn.
- De wijkagent houdt zich op de hoogte van wat speelt in zijn werkgebied.

Fred van Bun, wijkagent Limmel en Nazareth

„Het verwachtingspatroon ten aanzien van mijn inzet in de wijk is groot. Je kunt je afvragen of het redelijk is.”

Hard, zakelijk en zacht

De wijkagent heeft het niet gemakkelijk. Hij krijgt vaak het verwijt zich te gedragen als een ambtenaar, terwijl wijkbewoners hem het liefst door de wijk zien fietsen. Wat doet een wijkagent eigenlijk?

door **Michelle Koek**

„Kijk, hier hangt prikkel-draad en dat is mijn nieuwe buitenlamp.” Een bewoner van de Kasteel Cortenbachlaan in de Maas-trichtse wijk Nazareth laat wijkagent Fred van Bun zijn veiligheidsmaatregelen zien. Een paar maanden geleden stalen onverlaten achtentwintig kanaries uit zijn volière. „Ik had er nog maar zes over. Niet te geloven.” Van Bun knikt instemmend en geeft een passant nog een paar veiligheidstips. Vandaag stopt hij huis aan huis flyers in de brievenbus. Binnenkort vindt een buurtbijeenkomst plaats en het is belangrijk dat zo veel mogelijk bewoners komen. „Want wij investeren het liefst ‘aan de voorkant’”, zegt Van Bun „nog voordat problemen ontstaan”. Wijkagenten hebben het niet makkelijk. Zij krijgen vaak het verwijt zich als een ambtenaar te gedragen. De wijkagent vliegt van het ene naar het andere overleg, terwijl wijkbewoners hem het liefst door de buurt zien fietsen en willen dat hij altijd aanspreekbaar is. „Ik begrijp dat”, zegt Van Bun, die de wijken Limmel en Nazareth onder zijn hoede heeft. „Maar het is belangrijk dat de politie met alle partners in de wijk afspraken maakt, zodat we goed op elkaar raken ingespeeld. Alleen op die manier pak je wijkproblemen effectief aan.” Met partners bedoelt hij onder meer de woningstichtingen, buurtplatforms, jeugdhulpverlening, kinderbescherming, het opbouwwerk en het veiligheidshuis. Door als wijkagent met alle partijen in gesprek te zijn, vindt informatie-uitwisseling plaats die volgens Van Bun nuttig is. „Het stelt me in staat om te fungeren als een ANWB-paal. Wanneer ik niet in staat ben mensen een oplossing te bieden, dan kan ik ze wel de weg wijzen naar andere adequate hulpverlening.” De problemen waarmee de wijkagent wordt geconfronteerd, hebben

Wijkagent Fred van Bun (midden) in geanimeerd gesprek met opbouwwerker

Roel Nuss (links) en een buurtbewoner.

foto Rob Oostwegel

vooral te maken met (verstoorde) relaties tussen mensen. Geluidsoverlast, drugsoverlast, verkeersoverlast, psychische- of relationele problemen. Het komt allemaal op het bord van de wijkagent terecht. Van Bun: „Ingewikkelde problemen. Daar komt bij dat in mijn wijken de mensen vaak gewend zijn geraakt aan het idee dat er altijd een loket is waar ze met hun zorgen terecht kunnen. Dat wil ik veranderen. Ik wil, samen met andere

instanties, de zelfredzaamheid van wijkbewoners vergroten door ze ook op eigen vaardigheden en verantwoordelijkheid te wijzen.” Bovendien is de wijkagent geen maatschappelijk werker. „Uiteindelijk blijf ik politieman, die handhavend optreedt en bonnen schrijft. Met het verschil dat ik contact blijf houden met mensen en op huisbezoek ga om te vragen: hoe gaat het nu? Wat kan ik voor jou betekenen? Ik blijf me betrokken voelen

bij de mensen in mijn wijk. Ik moet zakelijk en hard zijn en tegelijk mijn zachte kant kunnen laten zien. Dat maakt mijn werk soms ingewikkeld. In ieder contact wordt de relatie gewikt en gewogen.”

Van Bun noemt zichzelf de ‘vooruitgeschoven post’ van de politie. „Wij zijn de ogen en oren van de politie in de wijk. Ook in sommige politieonderzoeken wordt gebruik gemaakt van onze kennis en goede

relaties in buurten. Het effect daarvan moet je niet onderschatten. Door als wijkagent bij politieacties aanwezig te zijn, voorkom je soms dat situaties escaleren.”

Toch erkent Van Bun dat hij minder in de wijk is dan hij zou willen. „Maar dat wil niet zeggen dat ik niet voor de wijk aan het werk ben. Overleggen kost tijd. Bovendien moet ik elk incident of probleem in de wijk registreren, ook

dat kost veel tijd. Daarnaast ben ik beschikbaar als politieman voor de organisatie. Het verwachtingspatroon ten aanzien van mijn inzet in de wijk is groot. Je kunt je afvragen of het redelijk is. Ik ben niet 24 uur per dag in de wijk en moet iedere keer weer een afweging maken tussen de dingen die ik wel en niet kan doen. Ik doe mijn werk zo goed mogelijk in de tijd die ik heb. Maar dat mensen me minder zien dan wenselijk is, begrijp ik goed.”